

2

Въ стаята влѣзе единъ непознатъ. Главата му бѣ увита съ гугла, а обущата му, цѣли покрити съ снѣгъ.

— Добъръ вечеръ!

— Далъ ви Богъ добро!

— Вие ли сте Минко Стояновъ?!

— Да! Какво обичате?!

— Азъ съмъ пощенски раздавачъ, имате едно прѣпоржчано писмо.

Като каза това, бръкна въ чантата си, извади писмото и го подаде. Поднесе му да подпише разписката и си отиде.

Минко мислѣше, кой ли му праща това писмо? Какво съдържа то? Очитъ му бѣха заковани въ червения восъкъ. Най-сетнѣ скжса плика и отъ него се посипаха книжни пари. Сърцето му трепна. Той гледаше като обезумѣлъ. Жена му стоеше до него и го гледаше съ смущение. Боянчо и Борисчо бѣха спрѣли дишането си. Голѣма бѣ изненадата . . .

— Минко, прошепна жена му, отъ дѣ е това? Кой го праща? Ние нѣмаме близки, които да се сѣтятъ за насъ . . . Трѣбва да е станало грѣшка. Бързай, върни го! . . .

— Не знамъ отъ дѣ е. Ние сме забравени хора . . .

Между паритѣ той забѣлѣза едно кжече книга. Тя бѣ написана, и Минко прочете слѣдното:

„Драги Минко,

Не мога да не си спомня за тебъ, моя спасителъ, прѣвъ деньтъ, въ който се роди Спасителтъ на човѣшия родъ. Прѣдъ опасността да изгубя живота си, ти ме спаси отъ явна смъртъ. Това бѣ прѣди десетъ години. Тогава азъ бѣхъ сиромасъ, искахъ да ти се отплатя, но нѣмахъ съ какво. Щастието ми се усмихна — съ честенъ трудъ станахъ богатъ. Приѣми този скромень даръ, като свидѣтель на дълбоката ми благодарность.

Гр. София, 24 Декемврий 1920 год.

Твой Алекси Ивановъ.

Бащата не върваше очитъ си. Той се мжчеше да си припомни кога и какъ е спасилъ живота на тоя, що се явяваше въ тая минута като ангелъ спасителъ . . .